

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Janou Příbylovou ve věci žalobce: **Ing. J. B.** nar. [redacted] bytem [redacted] zastoupeného JUDr. Oldřichem Chudobou, advokátem se sídlem Kvestorská 5, Praha 4, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, **o zaplacení 77,100.000,- Kč s příslušenstvím**

t a k t o :

- I. Žaloba, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 77.100.000,-Kč s příslušenstvím, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 6.600,-Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se po žalované domáhá zaplacení shora uvedené částky jako náhrady škody, která mu měla být způsobena rozhodnutím o vazbě a nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání ve věci posléze vedeného před Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. [redacted], když následně byl žalobce obžaloby v plném rozsahu zproštěn. Škoda žalobci měla vzniknout znehodnocením jím vlastněných akcií společnosti [redacted] [redacted] byl oceněn na 1.619.208.776,02 Kč a vložen do základního jmění společnosti [redacted]

Základní jmění bylo stanoveno ve výši 650.000.000,- Kč a rozděleno na [REDACTED] kusů akcií na majitele v hodnotě [REDACTED] Kč. Činnost společnosti nebyla fiktivní. V důsledku trestního stíhání žalobcovy osoby byly zcela znehodnoceny akcie společnosti [REDACTED]. Od samého počátku trestního stíhání se hodnota akcií stala nulovou a takovou zůstala až do zániku společnosti v roce [REDACTED]. Okamžitě po zahájení trestního stíhání začaly orgány činné v trestním řízení stahovat akcie z trhu a ve sdělovacích prostředcích hovořili o jejich nulové hodnotě. Již na základě těchto prohlášení se akcie bezcennými skutečně staly. Je nepředstavitelné, že by si akcie chtěl někdo koupit a ani nebyla reálná možnost výkonu práv do akcií vtělených, neboť tyto byly zabaveny. Společnost byla odříznuta od možnosti financování. V roce 2004 rozhodl Krajský soud v Ostravě o zrušení společnosti s likvidací a v roce 2006 byl na majetek společnosti prohlášen konkurz. V době, kdy byly žalobci vráceny akcie, byla již akciová společnost v likvidaci, a dle znaleckého posudku doc. PhDr. Ing. Jana Novotného, CSc. byla hodnota akcií ke dni 29.11.2007 na 0,- Kč. Následně v roce 2008 došlo k bezúplatnému převodu největší majetkové hodnoty společnosti, [REDACTED], tedy v době, kdy hodnota akcií byla již nulová. Zproštění žalobce a [REDACTED] neměly na hodnotu akcií žádný reálný vliv.

Žalovaná s žalobou nesouhlasila, navrhla její zamítnutí. Namítla nedostatek žalobcoví aktivní legitimace, neboť tvrzená škoda měla vzniknout v majetkové sféře akciové společnosti, která měla provozovat [REDACTED] činnost a z ní případně vytvářet zisk, avšak tato společnost již od počátku roku 1998 byla v prodlení se svými již dříve splatnými závazky. Poukázala na skutečnost, že společnost zanikla poté, co byl zrušen konkurz pro nedostatek majetku. Také poukázala na to, že předmětné akcie nebyly nikdy obchodovány na veřejných trzích, jejich skutečná hodnota nebyla nikdy prověřena, žalobce pak vychází z jejich nominální hodnoty, která ale není významná. Výsledky společnosti v letech 1995 – 1996 nebyly příznivé. Žalobce netvrdí o činnosti společnosti žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly domněnku, že nebyť trestního stíhání, byly by akcie za nominální hodnotu obchodovatelné. Společnost byla založena v roce [REDACTED] a ani v roce 1997 nebylo zřejmé, že by byly činěny kroky k nezpochybnitelnému rozvoji společnosti. Žalobcem tvrzený rozdíl mezi hodnotou původního podílu žalobce na akciích společnosti a nominální hodnotou prodaných akcií má představovat škodu, tj. žalobou uplatněný nárok 77.100.000,- Kč, avšak v tvrzeních žalobce chybí dostatečně určený a přesný výpočet této částky. Není proto ani postaveno najisto, kolik akcií vlastně žalobce před zahájením trestního stíhání prodal, a zda – za předpokladu, že by mu tvrzená škoda vznikla a nad to v příčinné souvislosti s vazbou, resp. trestním stíháním – je uplatněný nárok co do výše opodstatněný. Z listin předložených k důkazu o zaplacení kupních cen dle odkazovaných smluv nelze postavit najisto, že kupní ceny za žalobcem prodané akcie byly vůbec zaplacené. Předmět žaloby je škoda spočívající v rozdílu nominální hodnoty akcií před zahájením trestního stíhání a po zahájení trestního stíhání. Nominální hodnota akcií byla stanovena dle ocenění majetku vloženého do společnosti znaleckým posudkem. Hodnota tohoto majetku se vedením trestního stíhání proti akcionářům nemohla změnit, naopak, jak bylo prokázáno před trestním soudem v namítaném řízení, ocenění majetku, tedy hodnota akcií společnosti, odpovídala reálné hodnotě majetku (viz rozsudek Městského soudu v Brně čj. [REDACTED] – zejména str. 8 -10). Jelikož akcie společnosti nebyly veřejně obchodovatelné, bylo lze stanovit hodnotu akcií pouze na základě hospodářské situace společnosti. Zajištění akcií orgány PČR mohlo být významné leda pro případ, že by některý z akcionářů hodlal své akcie prodat. Ale z tohoto důvodu žalobce vznik škody netvrdí, ani neosvědčuje. Zajištění akcií však nebylo významné pro chod společnosti, ani pro jednání jejích statutárních orgánů. Žalobci ani ostatním akcionářům, kteří byli členy statutárního orgánu, nic nebránilo v tom, aby po zahájení trestního stíhání z tohoto orgánu odstoupili a valná hromada za ně jmenovala osoby nespojené s vlastnictvím akcií, a společnost mohla nadále pokračovat ve své činnosti. Tvrzení žalobce, že zajištění akcií PČR

mělo vliv na funkčnost společnosti nemá oporu v zákoně, což platí i o tvrzení nemožnosti usnášení schopnosti valné hromady (viz § 185 a násl. o.z. ve znění platném v rozhodném období).

Ze shodných tvrzení účastníků vzal soud za prokázané, že se žalobce obrátil na žalovanou s žádostí o předběžné projednání nároku uplatněného posléze žalobou a že žalovaná žalobce odškodnit odmítla. Žalobce tedy splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, předvídanou ust. § 14 zákona, představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu (jímž je právě shora označená organizační složka žalované).

Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 20.10.2006, č.j. [redacted], bylo prokázano, že žalobce byl zproštěn obžaloby Městského státního zastupitelství v Brně ze dne 17.10.2005, sp. zn. [redacted], neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Soud zjistil, že v letech 1994-1996 byla společnost [redacted] hospodářsky ztrátová, klesala celková produkce [redacted]. Společnost si vypomáhala krátkodobými půjčkami, poskytované především společností [redacted]. Tržní hodnotu [redacted] znalec Ing. Jan Otýs ohodnotil na částku 1.529.550.000,- Kč. Závěr znalce [redacted] však nebyl v souladu se skutečným stavem, neboť [redacted]

[redacted] znalec ohodnotil [redacted] na tržní hodnotu ve výši 1 091 439 900,- Kč. [redacted]

Jestli se obžalovaní bránili tím, že jako vklad do společnosti vložili právo k [redacted] pak jim svědčilo právo k [redacted] v hodnotě přesahující 1.000.000.000,- Kč.

Úplným výpisem z obchodního rejstříku společnosti [redacted] v likvidaci“ soud zjistil, že společnost v období od 25. 2. 2004 do 7. 12. 2004 neměla statutární orgán, když do té doby byl žalobce předsedou představenstva, který byl oprávněn za společnost samostatně jednat. Usnesením soudu ze dne 22. 4. 2004, které nabylo právní moci dne 24. 6. 2004, byla akciová společnost zrušena s likvidací a byl jmenován likvidátor. Usnesením ze dne 23. 5. 2006 byl na společnost prohlášen konkurs, který byl usnesením soudu ze dne 12. 5. 2009 zrušen z důvodu, že majetek společnosti nepostačuje k úhradě nákladů konkursu. Dne 8. 9. 2009 byla společnost vymazána z obchodního rejstříku.

Z listin předložených soudu Obvodním báňským úřadem v Ostravě vyplývá, že dopisem ze dne 23. 1. 2008 požádal likvidátor společnosti [redacted]

[REDACTED]

Z dopisu správkyně konkursní podstaty úpadce [REDACTED] vyplývá, že práva [REDACTED] nebyla zahrnuta do konkursní podstaty na základě rozhodnutí schůze věřitelů ze den 30. 1. 2007.

Z listinného důkazu znaleckého posudku doc. PhDr. Ing. Jana Novotného, CSc., soud zjistil, že tento vypracoval znalecký posudek na základě objednávky JUDr. Miloslava Kijase, advokáta I [REDACTED] I [REDACTED] (zakladatel a akcionář společnosti [REDACTED] spoluobviněn ve shodné trestní věci). Při ocenění akcií společnosti [REDACTED] ke dni vycházel z rozvahy podniku obsažené ve zprávě auditora o ověření účetní uzávěrky ke dni 31.12.1996, ze znaleckého posudku Ing. Steve Mikesky ze dne 9.9.1994 a znaleckých posudků Ing. Jana Otýse. Z důvodu opatrnosti upravil doc. PhDr. Ing. Jan Novotný, CSc. Účetně vykazovanou hodnotu základního kapitálu tak, že vycházel z 50% hodnoty [REDACTED] oceněného Ing. Otýsem, hodnotu dále snížil o 10 000 tis. Kč, aby zohlednil ztráty dosažené v posledních letech. Tímto způsobem vypočetl hodnotu vlastního kapitálu podniku ke dni 25.6.1997 ve výši 490 000 tis. Kč, hodnota jedné akcie 75.384,62 Kč. Hodnotu akcií ke dni 29.11.2007 pak stanovil na 0,- Kč s tím, že dne 23.5.2006 byl prohlášen konkurz na majetek obchodní společnosti [REDACTED], přičemž účinky konkurzu nastaly stejného dne. Navíc ocenění práva [REDACTED] a jeho zahrnutí do konkursní podstaty zamítli věřitelé na schůzi konkurzních věřitelů dne 30.1.2007. Dne 27.11.2007 správkyně konkurzní podstaty požádala konkurzní soud o udělení souhlasu s postupem správce, kdy správkyně udělí souhlas s převodem [REDACTED] na určitou společnost.

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti /dále jen „zákon o odpovědnosti za škodu“/stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 zákona o odpovědnosti za škodu se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit. Podle ust. § 5 písm. a) zákona o odpovědnosti za škodu stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona o odpovědnosti za škodu mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle odst. 2 má právo na náhradu škody i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona o odpovědnosti za škodu lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle odst. 2 cit. ust. byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku. Podle ust. § 26 zákona o odpovědnosti za škodu, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („obč.zák.“).

Podle shora citovaných ustanovení zákona tedy stát objektivně (tj. bez ohledu na zavinění osob funkce státu plnicích) odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem při současném splnění tří podmínek: 1) poškozenému vznikla škoda (majetková újma vyjádřitelná v penězích), 2) příslušný orgán státu se dopustil nesprávného úředního postupu, bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, posléze pro nezákonnost změněné či zrušené příslušným orgánem a 3) škoda je v příčinné souvislosti s tímto postupem či rozhodnutím, tj. nesprávný postup orgánu státu či jeho nezákonné rozhodnutí je se vznikem škody ve vztahu příčiny a následku.

Již absence jediného předpokladu odpovědnosti vylučuje vyvození odpovědnosti. Z procesně ekonomických důvodů se podává, že v případě nenaplnění i jen jediného předpokladu se není třeba zabírat ne/naplněním i dalších předpokladů, neboť i v případě jejich naplnění nemůže být závěr soudu o (ne)důvodnosti žaloby jiný (princip prevalence, přednosti procesní ekonomie).

Veden uvedeným principem soud zkoumal naplnění odpovědnostního předpokladu představovaného vznikem škody, neboť i u objektivní odpovědnosti státu za škodu způsobenou výkonem veřejné moci je nezbytnou podmínkou vznik škody na straně poškozeného, pročež lze uzavřít, že v dané věci nevznikla žalobci škoda. Žalobce tvrdí, že zahájením trestního stíhání klesla tržní hodnota akcií a požaduje úhradu škody ve výši rozdílu mezi nominální hodnotou akcií a nulovou hodnotou akcií po zahájení trestního stíhání. Ze samotných žalobních tvrzení vyplývá, že do společnosti [redacted] byl vložen nepeněžitý vklad [redacted], který se promítl do základního kapitálu společnosti ve výši 650.000.000,- Kč. Společnost vydala 6.500 akcií á 100.000,- Kč. Nemovitosti a práva [redacted] pokrývaly nominální hodnotu akcií. Žalobce sám pak měl 25% akcií za 162.500.000,- Kč. Ze znaleckého posudku provedeného v rámci trestního řízení pak vyplynulo, že v roce 1994, tedy v době, kdy byla společnost [redacted] založena, byla [redacted] v hodnotě 1.091.439.900,- Kč, resp. společnosti [redacted].

Jak žalobce i sám tvrdí, bylo podnikání společnosti v letech 1994-1996 ztrátové. Trestní stíhání pak bylo zahájeno dne 26.6.1997. V průběhu řízení bylo prokázáno, že společnost [redacted] obchodovala v letech 1994-1996 se ztrátou, [redacted] přesto ale základní kapitál společnosti byl i nadále tvořen nepeněžitými vklady, nejcennějším pak bylo právo [redacted]. Znalecky bylo potvrzeno, že právo [redacted] bylo ve výši 1 mld. Současně v průběhu řízení nebylo ani tvrzeno ani prokazováno, že by v roce 1997 došlo [redacted] (nadto by v takovém případě nebylo možné dovodit ani příčinnou souvislosti s trestním stíháním). Současně nebylo ani tvrzeno ani prokazováno, že by došlo k [redacted] lety 1994-1996, [redacted].

S ohledem na výše uvedené lze shrnout, že ke dni zahájení trestního stíhání i v celém roce 1997 měly akcie hodnotu stále stejnou, danou právem [redacted]. Akcie je totiž cenným papírem, s nímž jsou spojena práva akcionáře jako společníka podílet se podle zákona a stanov společnosti na jejím řízení, jejím zisku a na likvidačním zůstatku při zániku společnosti (srov. ust. § 155 odst. 1 věta první, § 220 obchodního zákoníku). Akcie představuje podíl akcionáře na základním kapitálu společnosti, tedy jeho majetkovou účast ve společnosti. Pokud akciová společnost existuje, byť je v likvidaci, akcionář, který vlastní její akcie, má práva s tímto cenným papírem spojená. Okolnost, zda akcie je či není "realizovatelná" na kapitálovém trhu, sama o sobě neznamená vznik skutečné škody vlastníka akcie, a tou není ani proměnlivá tržní hodnota akcie v průběhu doby. Je-li po ukončení likvidace akciové společnosti podíl akcionáře na likvidačním zůstatku nižší, než jaký byl jeho podíl na obchodním jmění společnosti před škodnou událostí, teprve tak mu vzniká majetková újma, za níž lze na dalších

subjektech v rozsahu jejich odpovědnosti požadovat náhradu. Vznik skutečné škody na straně akcionáře se odvíjí od výsledné hodnoty jeho podílu na obchodním jmění společnosti, představovaného akcií; vznik škody proto předpokládá, že jeho majetkové právo spojené s akcií není a ze strany akciové společnosti již nemůže být uspokojeno (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 8.12.2004, sp.zn. 25 Cdo 751/2004). V dané věci je zřejmé, že žalobce nemohla v důsledku zahájení trestního stíhání vzniknout škoda spočívající ve ztrátě hodnoty akcií, nadto v příčinné souvislosti s tímto trestním stíháním. Žalobce totiž před i po zahájení trestního stíhání měl podíl na základním jmění společnosti, tento podíl byl tvořen zejména právem [redacted] když tento byl ohodnocen částkou přesahující 1 mld. Kč, [redacted] a zahájení trestního stíhání nemohlo mít vliv na [redacted], které společnosti i nadále svědčilo.

Pokud žalobce dovozoval ztrátu ceny akcií v návaznosti na znalecký posudek doc. PhDr. Ing. Jana Novotného, CSc., nelze shledat příčinnou souvislost mezi zahájením trestního stíhání a cenou akcií, ať již určenou ke dni 25.6.1997 nebo ke dni 29.11.2007. Ustálená judikatura Nejvyššího soudu vychází při právním posouzení příčinné souvislosti z teorie adekvátní příčinné souvislosti, podle níž se o vztah příčinné souvislosti jedná tehdy, vznikla-li škoda následkem protiprávního úkonu škůdce, tedy je-li jeho jednání a škoda ve vzájemném poměru příčiny a následku, tudíž je-li doloženo, že nebýt protiprávního úkonu, ke škodě by nedošlo. Byla-li příčinou vzniku škody jiná skutečnost, odpovědnost za škodu nenastává; příčinou škody může být jen takové protiprávní jednání, bez jehož existence by škodný následek nevznikl. Nemusí sice jít o příčinu jedinou, nýbrž i o jednu z příčin, která se podílí na nepříznivém následku, o jehož odškodnění jde, avšak musí jít o příčinu podstatnou. Je-li příčin více, působí z časového hlediska buď souběžně anebo následně, aniž se časově překrývají; v takovém případě je pro existenci příčinné souvislosti nezbytné, aby řetězec postupně nastupujících příčin a následků byl ve vztahu ke vzniku škody natolik propojen (prvotní příčina bezprostředně vyvolala jako následek příčinu jinou a ta postupně případně příčinu další), že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku. V případě, že se kauzálního děje účastní více skutečností, které vedou ke vzniku škody, je třeba mezi takovými skutečnostmi identifikovat vskutku právně relevantní příčinu vzniku škody. Z celého řetězce všeobecné příčinné souvislosti (v němž každý jev má svou příčinu, zároveň však je příčinou jiného jevu) je třeba sledovat jen ty příčiny, které jsou důležité pro odpovědnost za škodu. Musí jít o skutečnosti podstatné, bez nichž by ke vzniku škody nedošlo. K přerušení příčinné souvislosti dochází, jestliže nová okolnost působila jako výlučná a samostatná příčina, která vyvolala vznik škody bez ohledu na původní škodnou událost. Zůstala-li původní škodná událost tou skutečností, bez níž by k následku nedošlo, příčinná souvislost se nepřerušuje (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2004, sp. zn. 25 Cdo 1462/2003, rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. 25 Cdo 883/2006, a ze dne 30. 4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 656/2013, či nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. I. ÚS 312/05). V posledně citovaném nálezu pak Ústavní soud ve vztahu k teorii adekvátnosti příčinné souvislosti rozvedl, že „...v řadě vzájemně souvisejících příčin nejsou všechny příčiny stejně významné. Základní obsahovou náležitostí odůvodnění rozhodnutí o příčinné souvislosti tak musí být úvaha o kritériích, kterými se odlišují právně podstatné příčiny od příčin právně nepodstatných, a aplikace těchto kritérií na konkrétní případ.“ I ze samotného znaleckého posudku plyne, jakým způsobem byla stanovena cena akcií jak ke dni 25.6.1997 tak i ke dni 29.11.2007. Doc. PhDr. Ing. Janem Novotným, CSc., byla stanovena hodnota akcií ke dni 25.6.1997 z opatrnosti upravenou hodnotou základního kapitálu [redacted] a zohledněním ztrát z minulých let. Tedy cena akcií k tomuto datu je v příčinné souvislosti s hodnotou základního kapitálu a způsobem hospodaření v letech předcházejících datu 25.6.1997. Příčinnou souvislost s trestním stíháním

nelze dovést ale ani v případě doc. PhDr. Ing. Janem Novotným, CSc. určené hodnoty akcií ke dni 29.11.2007. Prvně snížení ceny akcií spojuje žalobce s dobou zahájení trestního stíhání (či dobou tomuto okamžiku blízkou), tedy nikoli s rokem 2007, ale zejména cena akcií ke dni 29.11.2007 je určena v návaznosti na konkurzní řízení, [REDACTED] do konkurzní podstaty, předlužení společnosti a nevyvíjení činnosti společnosti.

Pokud žalobce dovozoval odpovědnost z důvodu, že nemohl nakládat s akciemi společnosti, protože akcie byly „zabaveny“ a tím byla znemožněna činnost žalobce jako majitele akcií, pak ohledně těchto tvrzení byl žalobce vyzván postupem dle § 118 odst. 1 a 3 při jednání dne 3.5.2016, aby doplnil obecné tvrzení o tom, že byly zabaveny, když nadále nebylo zřejmé, jak toto zabavení fakticky proběhlo, zda předáním listinných akcií či jiným způsobem, ani kdy, když samotným zahájením trestního stíhání nebyla dispozice žalobce s předmětnými akciemi omezena. Ani přes výzvu soudu nebyly tyto skutečnosti doplněny. Za této situace nezbyvá než uzavřít, že žalobce neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní ohledně příčinné souvislosti mezi škodou a nesprávným úředním postupem spočívajícím v „zabavení akcií“, proto byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl (výrok I.). S ohledem na shora rozvedené závěry, které soud k úvaze o nedůvodnosti žaloby vedly, soud v odůvodnění rozsudku pro stručnost nerozvádí skutková zjištění učiněná z řízení provedených důkazů, ježto tyto výsledně neměly pro rozhodnutí o věci samé význam. Pro nadbytečnost pak soud zamítl další (veškeré neprovedené) důkazní návrhy účastníků, směřující k prokazování skutečností, jejichž (případné) prokázání by se na shora vyložených úvahách, jež soud vedly k zamítnutí žaloby, nikterak neodrazilo.

Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalovaná byla ve věci plně úspěšná, žalobce je tak povinna zaplatit jí náklady řízení v celkové výši 6.600,- Kč [paušální náhrada hotových výdajů podle ust. § 151 odst. 3 o.s.ř., ve znění účinném od 1. 7. 2015, tj. 22 x 300,- Kč podle § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, za vyjádření ve věci samé dne 18.2.2009, 28.12.2009, 9.12.2010, 17.6.2011, 29.6.2016, 23.5.2017, příprava účasti na jednání a účast na jednání soudu dne 24.2.2011, 28.7.2011, 3.5.2016, 21.7.2016, 30.8.2016, 21.3.2017, 30.5.2017 a 25.7.2017 (§ 1 odst. 3 písm. a), b) a c) cit. vyhl.); k otázce možné úvahy o retroaktivitě shora citované právní úpravy paušální náhrady nákladů řízení nezastoupeného účastníka – a nadto konkrétně státu – srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 2. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3554/15: „*Pokud pak jde o posouzení ústavnosti možných retroaktivních účinků novely přijaté zákonem č. 139/2015 Sb., není tato otázka pro nynější rozhodnutí významná, neboť jak dovodil Ústavní soud v citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 39/13, právo účastníka řízení, který není zastoupen advokátem, na přiznání paušální náhrady hotových výdajů bylo dovozeno již z dříve účinné právní úpravy.*“]. Lhůta k plnění v nákladovém výroku byla stanovena podle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 25. července 2017

**Mgr. Jana Příbylová v.r.
soudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Milada Bryndová